

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

உள் நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 7 0 0
6 மாதம் ரூ. 3 12 0
புற நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 9 0 0

காரியாலயம்:—
வேளாளர் தெரு,
புரட்சைபக்கம், சென்னை.

Vol 6.]

1933 ஆறு நவம்பர் மீ 2௨

[No. 43

பொருளடக்கம்.

1. தலைவகம் (Leader) 778	6. காற்றமுழை (அங்கம் 5. களம் 1.) Shakespeare's Tempest 783
2. அப்பர் (64 சிலை-வியாகரணம்-சந்தக்கலித் துறை) E. N. தணிகாசல முதலியார், B.A.B.L. 775	7. கலித்தொகை (பாலேக்கலி, 32) T. A. கணசகபாபதி முதலியார் 784
3. நம்மாழ்வார் வைபவம் (8-ம் பத்து, 1-ம் தசகம்) K. இராஜகோபாலாச்சாரியார் B.A.B.L. 777	8. கம்பராமாயணம் (அயோமுதிப் படலம்) T. N. சேஷாசலம் B.A.B.L. 785
4. யாப்பிலக்கணம்—பொருள்கோள் வித்துவான், M. V. வேணுகோபாலம் பிள்ளை 779	9. வந்தமானம் • • 788
5. தமிழ்ப் பாடம் அஷ்ட பிரபந்தம்—திருவாரக்கத்தாதி 780	

க ல ா ந ி ல ய ம்

முன்னும் பின்னும்.

மனிதர் மனம் இப்பொழுது எவ்வகையில் இயங்குகின்ற தென்பதைக் கடைத்தெருவீர் காணலாம். 'சரக்கினிற்று' முன்னே நின்று வாங்கப்பயின்றிருப்பவர், அதற்குப் பின்னே நின்று விற்பவர் நிலைமையை உணர்வார்களாயின் உலகமக்களின் நோக்கம் ஒருவாறு உயருமென்பதில் ஐயமில்லை. பூவோ பழமோ, காயோ இலையோ ஏதேனும் பரப்பி, வருமிவர் வாங்குவார்களோ வாங்குவார்களோ என்னும் கவலையுடன் இரண்டொருநாள் தன்னுடைய சரக்கிற்குப் பின்னே நின்றுக்கால், அன்றன்றோ, வாங்குவோர்க்கும். விற்போர்க்கும் இடையே மறைத்திருக்கும் திரைக்கி மனதுடன் பட்ட மனிதர்நிலை எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை ஊடுக்க இயலும். நாம் அனைவரும் தூவாருகின்ற நவர் என்றமுறையில் கடைத்தெருசென்றிருக்கின்றோம்; அங்கிருக்கின்ற கடைக்காரன் ஒவ்வொருவனும் பேராசையின் உருவமே என்றும், பேதைச் சணக்கை மோசம் செய்வதற்கென்றே கக்கணம் சுட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற வஞ்சகர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவனென்றும் மதித்து விவகரிப்பதற்கே பழகியுள்ளோம். கடைக்காரர் எல்லாரும் மாயப்போர்வல்லவர் என்ற எண்ணமின்றிக் காலணியிற்குக் கத்திக்காய் வாக்கி வருமொருவனைக் காணலிது. ஒரு கடையில் விலை கூட்டுகொண்டே அடுத்தகடைத் தட்டில் நம் கண்ணையும், அங்கு விலைகேட்பவர் பேச்சில் செயலையும் நாம் செலுத்துவதுதான் இங்குக் காலணிகூடப் போவதுடன் மேரூசம்போனவன் என்ற மானமும்

எங்குப் போய்விடுகின்றதோ என்ற அச்சமுஞ் சேர்ந்து வாங்கவரும் சணக்கன் மனத்தை உழக்குகின்றது. இது யார் குற்றம்? சணக்கன் குற்றமா, மற்ற, கடைக்காரர் குற்றமா? ஒரு கூடைக் கத்திக்காய்க் குப்பின் இரண்டொரு நாள் நின்று பார்த்தால் இதனைச் சேர்த்தபடியாகும். இவ்விடயத்தைப் பற்றிய தன் அனுபவத்தை மேலுட்டறிஞர் எட்டவர்க்குள் மெண்ட்டர் என்பவரே பேசட்டும்—

I had often been in the market as a buyer, and had, I am sorry to say, been accustomed to look upon a tradesman as the personification of artful wickedness —one who combined with his fellows to defraud the public and to take advantage of its innocence. Now, now I had passed myself into that inner circle, and with what a different eye did I regard the situation! It seemed to me now that it was the public which was at fault. I seemed to see at a glance the original sinfulness of its disposition. How out of its naughty old heart it suspected you always and always of putting the bad stuff at the bottom of the basket; how it would beat you down shamelessly, if it could, to prices below the zero of any possible remuneration to the grower: how it would handle fruit and flowers till all the delicate bloom was gone, and then pass by with a scoff: and, how, instead of desiring to do to others as it would be done by, its one guiding fear, overruling all lesser sentiments of honesty and humanity, was lest it should be done by others as it would

desire to do them. Hitherto I had looked upon cheap goods as a blessing, but now I saw, or seemed to see, that they meant general ruin. For, cheap goods meant low wages, scarcity of money, meant hungry faces going by, and hands fingering half pence long and anxiously before parting with them : meant slow sales and poor returns to the trader. While scarcity and high prices seemed no longer the unmixed evil I had supposed, for likely as not, they were the indication of a brisk demand, full pockets and general prosperity.

Thus my change of position, from the front to the back of a stall, wrought at once a considerable alteration in my views of some social matters. I took a new view of the world. My axiom was changed, and consequently a lot of theorems, which I thought were well established fell to pieces, and became sadly invalid. I found the inner circle of the market a vantage ground, too, for the study of human nature. Here the buyers are the performers. They occupy the arena, and are exposed to a considerable criticism from behind the stalls. The seller, on the other hand, is comparatively unobserved. The buyer eyes the strawberries, old bird though he be he cannot entirely hide the gleam of his satisfaction at their appearance.

"How much?" he asks carelessly. "Five shillings a peck," is your equally careless reply. You know the fruit is first-rate. You know also that he knows it; and he probably knows that you know that he knows it. "Eh, what are you talking about?" is his answer, and in a assumed disgust he goes off down the market. Presently you see him coming back again : he has been all round : but as he goes by, crafty, he scarcely glances at the coveted stuff. Not till he has got to a safe distance, and to a spot where he thinks he may stand unobserved does he turn again and measure it over with his eye. Now then you are satisfied: you know that you are safe about those strawberries, and you may give your attention to the sale of other things. You know also (what is very important) that there is no better fruit of the same kind and at the same price in the market. Great is your triumph when, after some delay, your customer returns (as he infallibly will do) and you are able to tell him that the produce in question is all sold, or that the price has risen.

மற்றவர் கம்பிடத்தில் எவ்வாறு நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பி எதிர்பார்க்கின்றோமோ அவ்வாறே நாமும் அவர்களிடத்தில் நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்றும் ஆங்கிலேயமூததரையில் ஆழ்ந்த அன்பு இல்லையாயினும், மனித ஊடட்டத்தில் முரண்கள் பல வினையாமல் தப்பிப்பதற்கேனும் அக்கொள்கை உதவலாம். மற்றவர் கம்பிடத்தில் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புகின்றோமோ அதனினும் மேலன்றையாய் நாம் அவரிடம் நடந்துகொள்ளோ மாயின் கம்பெருமை என்னும் என்னும் நினைவுதான் மாண்பு பெருமையை ஒருவாறு உணர்த்தவல்லதாம். அவரின் நினைவுக்குறிவை எதிர்பார்த்து ஒருவருவது, "சந்தியத்திற் சிறந்ததோர் சாதனம் இல்லை" என

னும் பழமொழிக்கு இணையாய்விவார் தந்திரமே. இது கிடக்க, எட்வர்ட் கார்பென்ட்டர் சொல்வதுபோல், நாம் பிறருக்கு என்ன செய்பவென்றிடமென்று விரும்பி முயல்கின்றோமோ அதனைப் பிறர் நமக்குச் செய்துவிடாமல் தடுக்கவேண்டுமென்றும் அச்சமே வாழ்க்கையை நடத்துமாயின் மனிதர் கதி என்னவா மென்பதை இயம்பவேண்டுமோ—கண்பெருகின்றோமே. எவ்வகையிலேனும் குறைக்கக் கூடிய இளவு விலையைக் குறைத்து, "இது அரிக்குமோ, இதைக் கடைக்காரனுக்கு என்ன எஞ்சும்" என்னும் நீதியேனும் இரக்கமேனும் இல்லாமல் வாங்கிக்கொண்டு போக வருகின்றார்களாதலின், நாம் அத்தரோகத்தைக் கடைக்காரனுக்குச் செய்வதன் முன்னர், அக்கடைக்காரன், கெட்ட சரக்கை அதிகவிலைக்குத் தும் தலைபில்கட்டிவிட்டாலே என்னும் ஓர்ப்பயம் எல்லா இயத்திலும் தடுக்கின்றது. கடைக்காரனும் அவ்வாறே, தன் விலையைக்குறைத்துக் கொள்ளையிற் கொள்ள வருவோர் சூழ்ச்சியைத் தடுக்கவேண்டியவகை இருக்கின்றன. தனித்தனி இவ்விருவரும் மற்றவர் நிலையை உணர்வதில்லை. உணர்வதற்கு வேண்டிய மனோபாவத்தை வளர்ப்பதற்கு ஒருவரும் முயல்வதில்லை. தம்மைக்கொண்டு பிறரைபும் பிறரைக்கொண்டு தம்மையும் அளந்து ஆழமறியச் செய்வதற்குரிய சாதனமாவது கலைகளின் பயிற்சி; அதுவே நம்மை நம்மினின்றது பிரித்து இயக்கும் பொறுதியது. "நான் என்ன கொடுக்கக்கூடும்" என்று நம்பி நினைவல்லால், "நான் என்ன பெறக்கூடும்" என்ற அசரசிந்தனை, கலைபுணர்விற்கு அயலானது. அலிதில்லா நிலையைக் கார்பென்ட்டர் பின் வருமாறு ஏசுகின்றார்—

Trade is against nature, it is in the long run against human nature, as long as "What I can get?" is its motto. The true nature of man is to give like the sun; his getting must be subordinate to that. When giving his thoughts are on others and he is "free," when getting, his thoughts are on himself—he is anxious, therefore, and miserable. As long as trade takes "What can I get?" for its axiom, anxiety and misery will characterise all its work—as they do to-day.

கைவைத்தவைகளை யெல்லாம் சரபமுற்குக் கெடுப்பது வர்த்தகம் என்று ப்ரென்ச் அறிஞர் தோரு (Thoreau) என்பவர் கூறுவது பொய்யன்று. அந்நாட்டு அறிஞர் மாண்ட்விஸ்க்யூ என்பார் மற்றொருவரும் விவாபாரம் வளர்கின்ற நாடுகளில் கனவு பொய் வஞ்சனைகள் அநியாய பாதகங்களுக்கும் அயலயல் பெருகிவரும் என்று சான்றுகின்றார். விற்கும் சரக்கோடு வாய்ப்பைமையையும் சேர்த்து விற்காமல் வர்த்தகத்தில் இலாபம் பெருகக்கூடுமென்று சாதிக்கத்தனித்தவனைத் தான் இதுகாறும் கண்டதில்லை என்று எட்வர்ட் கார்பென்ட்டருக்குக் கூறியிருக்கின்றனர். மாண்புடையோர்க்கை இன்று பார்த்துவருகின்ற நம்மைப்பின்னிற்றுக் கண்ணாடி வேண்டா. இக்காலம் எத்தனை எத்தனையோ உலகநன்மைக்கும் மனிதமுன்னற்றத்திற்கும் முயல்கின்றவர்கள், இத்தகைய வர்த்தகமீறி வாய்க்கையேனும், வஞ்சனை யின்றி வர்த்தகமேனும் நடக்கலான்றி நற்கதி நண்ணற்கியலாதென்பதைச் சிந்தித்து அதற்கு ஆவன செய்ய முன்வராமல் சால வருந்துதற் குரியது. கலை யின் இயற்கை கொடை; ஞாயிறு அணு வகைகளின் விலையின் வாக்வல்லதாம். அதுவே, எளிதில், கலைப்பயிற்சியே மனிதரை இந்நிலையில் காக்கவல்லதென்றும் சூழ்த்துடையது கலாநிலயம்.

அ ப் ப ர் .

அப்பரும் அறுபத்தினுக்கு கலைகளும்—30. வியாகரணம்

[760-வது புக்கத் தொடர்ச்சி]

சுவாகதம்:—

இதன் விதி—(சூத்திரமே உதாரணம்)

நீடெழுத் திறுதி நீங்கிய மாவி

னேடு மூன்றுகுறி வீற்றறு காய்ச்சீர்

கூடு மற்றையவை கூவினே தேமா

சூடு மால்பெயர் சுவாகத மென்றே

இரதோத்தம்—இதன் சூத்திரம்:—

ஒன்று மூன்றுபதி னென்றே டொன்பதே

முன்று தானமவை நீடெழுத்தவாய்ச்

சூன்றெழுத்தொழி யிடத்துக் கூடுமே

லொன்று நாமயிர தோத்த மோதினார்.

மதனூற்றை:—

சூன்றெழுத் தீற்றுத் தேமாக்களிச் சீர் மூன்றும்,

இரண்டு செஷலா வாக்கப்பட்டதேமாச்சீர் ஒன்றுஞ்

சேர்ந்து வருவது:—(உ - ம்)

வாழ்வாவது மாயமிது மண்ணாவது தின்ணம்

பாழ்ப்போவது பிறவிக்கடல் பரிசோய்செய்த பதிதான்

தாமாதறஞ் செய்மின் தடல் கண்ணன் மல ரோணும்

கீழ்மேலுற மின்றூன்றிருக் கேதாரமென் வீரே

என்றும் சுந்தரர் பதிகமும், அவர் முதல் பதிகமா

கிய “பித்தாபிறை சூய” பென்பதும் இவ்வகையைச்

சேர்ந்தனவே. ஆயினும் இசையில் ஆழ்ந்த இவர்தே

மாக்களிக்குத் தேமாந்தண்பூவும் கூவினக்காயும் உ

பயோகித்தானும், இருசெஷலா வாக்கப்பட்டவேண்டிய

தேமாவுக்குப் புரிமா பயன்படுத்தவதும் நாம் சூற்ற

மென்ன லாகாது.

அதிகாரி:—

மூன்று புரிமாக்களியும் ஒரு புரிமாவுமாய் வரு

வது. இது முன்கண்ட மதனூற்றைத்தவியிருந்துகிழிந்தே

மாறுபாடுடையதாம். (உ - ம்)

மலைச்சாரலும் பொழிற்சாரலும்

புறமேவரு மினக்கண்

மலைப்பாற்கொணர்ந் திடித்துட்டிட

மலங்கித்தன களிற்றை

அழைத்தோடியும் பிளிர்நீயவை

யலமந்துவர் தெய்த்கித்

திசைத்தோடித்தன் பிடிதேடிமும்

கீழ்ப்புற மலையே.

[சூறிய்பு:—இதில் இரண்டொச்சுள் வேறுபாடு காணப் படினும் இவ்வகையிலே கொள்க.]

மணிமாலே—(இதன் விதி)

மூன்றே டொருநகான்கே மும்மூன் றெடுபத்தே

தோன்ற குகிசுருங்கத் தோன்றும் ககிரகம்

வான்றேய் மொழிவல்லார் வைத்தார் மணிமாலே

யீன்றேய் கிழிவேலால் வெல்லப்பொரு தையால்.

—விருத்தப் பாவியல்.

சிரக்வினீர்.

இது ஐந்து மாத் திரைக் கூவினச்சீரின வாவது—

புத்தரும் தோகையம் பிவினொன் பெராய்மொழிப்

பித்தரும் பேசுவ பேச்சல் பிடுகைத்

கொத்தல் தன்பொழில் கோழும் மமேயி

அத்தனை யேத்துமின் னல்லல றுக்கவே

—சம்பத்தர்.

இதில்கிரிதாமாறுபடுவதைவிருத்தப்பாபியல்வறு வகையாகி அத்தற்குப் பின்வருமாறு விதியும் உதாரணமுமாய் சூத்திரம் கூறுகின்றது.

ஒன்று மூன்றினுட னேழுபதி னென்றுபதினை

தென்றவாவி செஷலாய்ப் பிறவெழுத் திலருவாய்த்

துன்று மாற்றிக துமொழி யில்லருவதனப்

பொன்று மாருயிரென்ப் பொஷியவே னயளமே.

மற்றும் ஒருவகைச் சந்தவியுற்றதம் உண்டு. அது

வன்றெண்டர் பதிகத்திலும் சம்பந்தர் பதிகத்திலும்

காணலாம். அதன் வாய்பாடு, கூவினம் கூவினக்காய்

கூவினம் கூவினக்காய் ஆக வருவது (உ - ம்)

நல்லினைப்பொழிய நான்களி வாருயிரைக்

கொல்லினைப்பனவுக் குற்றமு மற்றொழிப்ச்

செல்வையற்சுமணித் தென்றிரு வாநூர்புக்

செல்லினை தித்தடியே னென்றுகொ லெய்தவதே.

சத்தர் - திருவாநூர் - பண் - புறநீர்மை.

இது இரட்டிய எண்ணீர்ச் சந்தவியுற்றதம் காண்க.

தொண்டரடித்தொழுகுஞ் சோகியி எம்பிறையுஞ்

சூதன மென்முலையன் பாசுமு மாவினும்

புண்டரி கப்பரிசாம் மேளியும் வானவர்கள்

பூசலி டக்கடலுஞ் சண்டக நுத்தமரும்

கொண்டலெ னத்திகமும் கண்டமு மென்றோளும்

கோல நறஞ்சடைமேல் வண்ணமும் கண்குளிரக்

கண்டதொழிப்பெறுவ தென்றுகொ லோவுடியேன்

கார்வயல் சூழ்காணப் பேருறை காணையே.

திருக்காணப்பேர்-பண்-புறநீர்மை.

இவை தமிழிலுள்ள சந்தக் கவிவிருத்தங்களாம்.

இனிச் சந்தக் கவித்துறைகளை ஆராய்வோம்.

III. சந்த விருத்தங்கள் வகை

(ii) சந்தக் கவித்துறை

கவிநிலைத் துறைக்கள் தமிழில் சந்தமற்றன சிலவே;

அவற்றை முன்னரே வகுத்துக் காட்டினோம். சந்தம்

உள்ள கவிநிலைத்துறை தமிழில் பன்னிரண்டு வகையாகும். அவை பின்வருமாறு:—

(1) சேணி.

இது மூன்று மாத் திரைச்சீர் ஐந்தால் ஆக்கப்பட்டி

அடியின் இறுதியில் ஒரு செஷல் பெறுவது:—

மூவெழுத்து மைந்தெழுத்து முற்றும

மேவு மென்ப சேணி நாம மேலைபோர்.

இது வடமொழியில் அகிசுமாய்ப் பயன்படுத்தப்

படுமென்பர் கிருத்தப் பாயியல் ஆசிரியர். திருநாள்

சம்பந்தர் திருமீயச்சூர் - பண் - காந்தாரம் திருப்ப

பதிகத்திலும் இதனை ஒருவாறு காணலாம்.

காய்ச் செல்வி காமற் காய்ந்து கங்கையைப்

பாயப் படர்புன் சடையிற் பதித்த பரமேட்டி

மாயச் சூரன் நறுத்த மைந்தன் தாதைதன்

மீயச் சூரே தொழுது கிணைய விட்டுமே.

(2) நளினி.

நாளுக்கு மாத்திரையளவுள்ள மாசீசீர்கள் வெண்டனை பெற்று வருவது.

அவனே மறுவற் றபரம் பிரமம் புராண அவனே முழுதும் தருகா ரணமாக் கெவர்க்கு மவனே யிறைவன் றொழுவார்க் கருள்வீ டனிப்போ அவனையெனவே தி வெவ்வேறு முறைப்பர் வங்கண் —காஞ்சிப்புராணம் - வயிர்ப்பட்டலம் 8

(3) நளினி போன்ற நான் மாத்திரைச் சீர் பெறியும், இவ்வகை வெண்டனையை சிதிராய்க் கொள்ளாது, நான் மாத்திரைச் சீர்கள் ஐந்தாம் அந்தத்தில் நெடியல் பெறுவது—இதைச் சம்பந்தர் பதிகத்தில் காணலாம்.

தன்முத்தரும்பத் தடமூன்றுடையான் தணையுன்னிக் கண்முத் தரும்பக் கழற்சீச வடிவை தொழுவார்கள் உண்முத் தரும்ப வடிவை தருவா னார்போலும் வெண்முத் தருயிப் புலவல் தலைக்கும் வெண்காடே

(4) மந்த மய்யம்.

முதலேண்டு சீர்களும் தேமாவாகவும், மூன்றஞ்சீர் கூகிளமாகவும், நான்காஞ்சீர் தேமாவாகவும் ஐந்தாஞ்சீர் புளிமாங்காய்ச் சீராகவும் வருவது. (உ-ம்) பேசப் பட்டே லின்னடி யாநிற் றிருநீறே பூசப் பட்டேன் பூதல ராலுன் னடியானென் றேசப் பட்டே னினியிடு கின்ற தமையாதல் ஆக்சிப் பட்டேன் னுட்பட் டேனுன் னடியேன். திருவாசகம் - ஆகத்த பரவசம் 2.

[குறிப்பு:—இது சிறிது சீர் வேறுபடினும் இவ்வகுப்பைச் சார்ந்ததேயாம்.]

மந்த மய்யம்.

முன்னே தேமா *பின்னது தேமா மொழிமூன்றில் துன்னுஞ்சீரே கூகிள நான்கிற் றுறுதேமா பொன்னே னைந்திற் புல்லிய சீரே புளிமாங்காய் சொன்னார் பேரே மத்தம் யூதத் தொடர்பென்றே —விருத்தப் பாவியல்.

* இதற்குத் தக்கஉதாரணம் கந்தபுராணத்தில் மார்க் கண்டேயப் பட்டலத்தில் காணலாம்.

அந்தக் காலத் தெம்முயிர் காப்பா னரனுண்டால் வந்தக் கூற்றென்னசெய்வ நென்னு வடதொன்னூ சந்தப் பாவிற் போற்றுவது செய்தே தனிநின்றே [ல் மைத்தன் என்ன மார்க்கண் டேயரைச் சிறப்பிக்கும் சந்தக்கலித்துறை இவ்வகையதேயாகும். கம்பநாம இராமாயணத்தில் இதைக் கையாள்வது காண்க:—செய்தா யேனும் தீயினை யோடும் பழியல்லால் எய்தா தெய்தா தெய்தினி ராமன் னுலகென்றான் லைதா லன்ன வாளிகள் கொண்டுன் வழியூடே கொய்தா னன்றே கொற்றமுடித்தன்ருமுலெல்லாம் என்பது இவ்வகையில் மிகவும் பரிசுத்தமான விலக்கண மமைந்தது.

(5) அல்லகதி

குற்றெழுத் தீற்றுக் கூகிளச்சீரைத்தோடு னெட்டெழுத்து மாத்திரை அடியின் அந்தத்தில் பெறுவது:—
*மெய்கேர் வண்டுண் மும்மத நால்லாய் முறண்வேழக் கைபோல் வாழை காய்கூல யீணுக் கலிக்காரி
மைசேர் கண்டந் தெண்டோன் முக்கண் மறையோனே ஐயா வென்பக் கல்லலக் னான வடையாலே—சம்பந்தர்.

மாசீசீரைப்பொலி சோலைபின் வாண்மதி வந்தேறச் சூடுப ரப்பிய பண்ணைவ ரம்புச ரும்பேற னீடுபெ ருக்கிய போர்களின் மேகமி னைத்தேற நீடுவ ளத்தது மேன்மறை நாடெழு நீராடு —பெரிய புராணம்

சம்பந்தர் திருச்சிக்கல் - பண் - இந்தளம் உள்ள பதிகமும் இவ்வகையே.

(6) “நீதை உயிரிற்று மாங்காய்” ஐந்துடன் னெட்டெழுத்து அடியின் இறுதியிற் பெறுவது தமிழுக்குச் சொந்தமானது. இது சம்பந்தர் பதிகத்திலே முதலில் உற்பத்தியானதாம்:—

எனவெயி ருடாவோ டென்புவரி யானவியை பூண்டினாராய்க் கானவரி நீடுமுலைய யதுடைபப் படர்சடையர் காணினெனலாம் ஆனபுகழ் வேதிபுக் னாகுதியின் மீதுபுகை போகியழகார் வானமுறு சோலைகிசை மாசுபட மூசமயி வரடுதறையே.

—சம்பந்தர்-திருமயிலாடுதறை-பண்-திருவிராகம்சாதாரி.

(7) கலவைச் சந்தக் கலித்துறை அல்லது கலவை சந்தத்துறை—இச்சந்தக் கலித்துறையில் நான்குமாத்திரை அளவினாலும் என்வகைச் சீர்களும் வரும். பாரல் வெண்குரு கும்பகு வாயன நானாயும் வாரல் வெண்டிரை வாயிரை தேரும் வளஞ்சுழி மூரல் வெண்முறு வல்குடு மெய்யொளி யீர்சொலீர் ஊரல் வெண்டலை கொண்டுள் சொக்கவு முன்றதே சம்பந்தர்-திருவலஞ்சுழி, பண்-இத்தளம், வினுவரை 2.

(8) முதல் சீரும் மூன்றஞ்சீரும் மூன்று மாத்திரை அளவு பெற்றனவாயும் இரண்டு நான்கு ஆரும் இடத்தன நான் மாத்திரைச் சீர்களாயும் ஐந்தாம்சீர் நான்மாத்திரைக் கூகிளச்சீராகவும் வருவது:—

வேக மதநல் லியாண வெருவு றிப்போத்து பாக முமையோ டாகப் படிதம் பலபாட நாக மரைமே லசைத்து நடமா டியகம்பன் மேக முரிஞ்சம் பொழில்சூழ மீயச் சூரானே. என்னும் சம்பந்தர் செவ்வகை இவ்வகையேயாம்.

இதற்கு விருத்தப்பாவியல் ஆகி,

முதலு மூன்றது மாவீ னத்தொரு மூன்றெழுத் துறவு சீர்திர ண்டி நான்கொரு நான்கெழுத் துறவு கூகிள மைத்தி லோங்கிய கூகிளம் மதிநீ தற்கலை யல்குன் மாந்தளிர் மேனியே.

9. மூன்றுகுற்றெழுத்தை குறிப்பிலுடைய ஐந்து மாத்திரையளவாகிய ஐந்து காய்ச்சீர்க்கும் அந்தத்தில் ஒரு னெட்டெழுத்து வருவது:—

காய்த்தவரு காலணையன் றதைத்தவனார் கமுமலமாத் தோனிபுரஞ்சீர் ஏய்த்துவெல் குருப்புகலி யிந்திரனா குருங்கமலத் தவனாரின்பம் வாய்த்தபுற வந்திகமும் சிரபுரம்பூற் தராய்கொச்சை காழிசண்டை சேர்த்தினுன் பயந்தலவில் தேவர்கடும் பகைகெடுத்தோன் நிகழ்முறே.

சம்பந்தர் - திருப்பிரமபுரம், பண்—காந்தாரம்

திருக்கோமுகத்திரி—6

10. நீண்ட உயிரீற்றும் கவிமன் கருவிமன் சீர்களா லாக்கப்பட்டது. தமிழில் பலதிறைகளைபுகையதாம். சம்பந்தர் தேவாரத்தில் கிறப்பாய்க் காணலாம்:—

ஏனவெண் கொம்பொடு மெழில்நிகழ்
மத்தமும மினவரவும்
கூனல்வெண் மறைதவழ் சடைபினர்
கொல்புலித் தோலுடையர்
ஆனினல் லைத்துகர் தாடுவர்
பாவேர் அருமறைகள்
தேனில்வண் டமர்பொழில் திருநெல்வே
லியுறை செல்வர் தாமே.

சம்பந்தர் - திருநெல்வேலி - பண் - சாதாரி 5

11 ஐந்து மாத் திரைக்காய்ச்சிராலும், விளச்சிரா லும் ஐந்தாமிடந்தது ஏழுமாத் திரைக்காய்ச்சிர் கனிச் சிராது மமையும் கலித்தறை மற்ருறு வகையாம். (உ - ம்) விளச்சிர் வருவதற்கு,

திருந்தமா களிற்றின மருப்பொடு
திரண்மணிச் சந்தமுந் திக்
ருந் திரமா குரவமும் குடசமுமீ
பீழியும் சமந்துகொணர்
நிரத்தமா வயல்புரு லீடுகோட்
டாறுகுழ் கொச்சைமேவிப்

*காய்ச்சிர் வருவதற்கு உதாரணம்
வாளவரி கோளபுலி கோதுரி
தானிண்டிசை காலுமழ்வ
ராளுமவர் வேளகர் போளயிர்
கோளகளி ருளிவரவில்
தேளமரர் தாளமதர் கூளியெழ
மீளியிளர் தானிவளர்பொன்
காளமுதில் முளுமிருள் கீளவிரி
தாளகயி வாய்மலையே.”
—திருக்கவியவயம் திருவிராகம் - பண் - சாதாரி 1

பொருந்தினர் திருந்தடி போற்றிவாழ்
நெஞ்சமே புகலதாமே.

சம்பந்தர் - திருக்கொச்சையல் - பண்—சாதாரி 1

12. பன்னிரண்டாவது வகை திருவாலங்காடு (ப ண் - தக்கராகம்) சம்பந்தர் பதிகம் “துஞ்சுவரையாரு ம்” என்று ஆரம்பிப்பது. இதன் இலக்கணம் நேரொன்று காயு நிரையொன்று நேரு முதலீ றீரொன்றொ டொன்றி னிரையென்று காயுதிலே கேரொன்று நேரி னிகழ்வா மிருந்த விடமே வாரொன்று கொக்கை மதிப்போன் நிலங்கு துதலே.
—விருத்தப் பாவியல்.

துணக்குமறை பாடி யாடி
வேடும் பசின்ருறும்
இணக்குமலை மகனோ டிருக
நென்று யிசைந்தாரும்
வணக்குஞ்சிறுத் தொண்டர் வைக
லேத்தும் வாழ்த்துங்கோ
டணக்கும்பழை யனா ராலம்
காட்டெடும் மடிக்கோ —சம்பந்தர்.

ஆக, சந்தக் கலித்தறை வகைகள் தமிழில் பன்னி ரண்டாகும். அவற்றுள் காங்கே, வடமொழியிலிரு ந்து கொள்ளப்பட்டன. ஏனைய தமிழில் உற்பத்தியா யின. இவற்றிற்குப் பெரும்பாலும் காணகந்தர் திருஞான சம்பந்தரே யாம். ஆனால், அவர் பாடியு காலத்தில் கிருத்தவழ்ப்பத்தி இளம்பருவத்தில் இருந்த தால் அவர் பதிகங்கள் ஒருவகைத்தாயிராமல் மாறு பட்டும் காணப்படும். சந்தர் காலத்தில் சற்று நிலை பெற்றும், சேக்கிழார் காலத்தில் உருவமாறுபாடின்றி நிலைபெற்றும் கின்றன. இவற்றுள் இனிமையையாத் தனக்குப் பயப்பட்டவற்றைக் கம்பர் இராமாயணத் தில் ஆக்காக்கு எடுத்துக்கொண்டதை யாவரும் அறி வார். மற்றுமுள்ள சந்தையிருத்தங்களின் உற்பத்திகளு மல்வாரே யாம். இனி, அவற்றைக் காண்போம்.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய் மொழி

6-ம் பத்து, 1-ம் தசகம்
[766-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]
6-ம் பாகரம்.

போற்றி யானிரர் தேன்புள்ளை
மேலுறை பூங்குயில்காள்
சேற்றில் வாளை துள்ளும்
திருவண் வண்ணேறையும்
ஆற்ற லாழியங்கை
யமர்பெரு மாணிக்கண்டு
மாற்றல் கொண்டரு ளீர்மையல்
தீர்வதொரு வண்ணமே.

உரை:—ஆற்றல் - ஏற்ற வோர் வலிய கருமத்தை அல்ப முயற்சியால் நொடியில் செய்தல். (அதாவது பக வான் உலக சிருஷ்டி பத்தர்கள் இரகசுணம் அநீயை ஹவகளை தன் ஸங்கல்பத்தால் எளிதில் செய்து முடி த்து ஒரு காரியமும் செய்தயாதவன்போல் காணும் சக் தி யுள்ளவன் ஆழியங்கை- சக்கரப்பந்தையை ஆசிரித விசே நிகளை ஸம்ஹரிப்பதற்காகத் தம் கையில் தரித் தல். அமரர் பெருமான்-நித்திய ஸஸூகிகளுக்குப் பெரு மான் (அதாவது தன் வைபவத்தில் ஆசிரிதரைக் கூட்

டிக்கொண்டு இன்பம் துகுதல்) இப்படிச் சக்தியும் கு ணமும் உள்ள திருவண்வணரீர்ப் பெருமானைக் கண் டேபுண்ணைமேல்உறையும் பூங்குயில்களை, என்னுடைய கா தல்தீர அவளிடமிருந்து நல்ல பதில்வார்த்தையை அன்புகூர்ந்து கொண்டு வரும்படி. நான் உங்களைத் துதி செய்து வேண்டிக்கொள்கிறேன், என்கிறார்.

குத்து:—உங்கள் ரமணியமான நறும் பூக்களடர் ந்த புண்ணைமரவாசாஸ்தானத்தையிட்டுப் போய்வரச் சொல்வது கடினமாயினும், திருவண்வணரீர் ண்செச ய்யிறும் வண்டிகள் நிறைந்த தடாகங்களிலும் நன்னீ ரில் வாணமீன்கள் துள்ளிவிழையாடும்; அவற்றைக் கண்டு நீங்கள் தாமதியாமல் பகவானுக்கு என் செய்தி சொல்லி நல்ல உத்திரம் கொண்டு வரவேண்டுமென்று தாழ்த்து இரக்கிறார்.

7-ம் பாகரம்.

ஒருவண்ணம் சென்றுபுகு கணைக்கொன் றுறையொண் கிளிசேய்
செருவொண் பூம்பொழில் குழ்செக்கர்
வேலைத் திருவண்வணரீர்

கருவண்ணம் செய்யவாய் செய்யகண்
செய்யகை செய்யகால்

செருவொண் சக்கரஞ் சங்கடையான்
திரந்தக்கண்டே.

பதக்குறிப்புகள்:—செரு ஓண் பூ - “நீ முன்ன”
“நான் முன்ன” வென்று அகங்காரங்கொண்டு அடர்ந்து அழகாய் வளரும் பூக்கள். வேலை-சமுத்திரம்; இங்கு உயசாரமாகத் தடாகக்களைக் குறிக்கிறபடி.

பொழிப்புரை:—திருவண் வண்ணீரில் உள்ள சோலைகளின் தாமரைத் தடாகங்களின் மனதை இழுக்கும் அழகுகளில் அகப்படாதே ஒருவண்ணம் சென்று புக்கு என்னோடுள்ள கலவியாலே புதாக்கணித்த திருநிறத்தையும் திருப்பவையும் திருக்கண்களையும் திருக்கண்களையும் திருவடிக்களையும் திருவாயிலையும் திருச்சங்கையும் தனக்குத்தவிவிய அடையாளமாகக் கொண்டவனைத் திருந்தக் கண்டு எனக்கொன்றுற ஓண் கிளியி என் கிறுள்—ஆறுபிரப்படி.

8-ம் பாகரம்.

திரந்தக் கண்டெனக் கொன்றுறையொண்
சிறுவொண் சிறுவொண் செருந்தி
ராமுலமகிழ் புண்ணி சூழ்தண்
திரவண்ரீர் பெருந்தண் டாமரைக்
கண்பெரு நீண்முடி நாரற்றந்தேட
த்கருந்தண் மாமுடில் போற்றிருமேனி
யடிக்களையே.

அவநாரிகை:—இப்பாசரத்தில் நாகணவாய்ப் புள்ளைத் தூது விட்டாலும் மேற்பாசரத்தில் கிளிக்ருச்சென் அடையாளங்களே தொடர்ந்து பகவானுடைய வேறு சிற்பில சின்னங்களைச் சொல்லி அவனது அழகு இருக்கும்படியை விவரிக்கிறார்.

பதக் குறிப்புகள்:—செருந்தி-ஓர் வகை மரம், ராமுல் - ஓர் விதக் கொடி.

சுருந்து:—இப்பிராட்டியை ஆறுத காதுலால் திரும்பியும் திரும்பியும் பகவானின் திவ்யிய லெளர்த்தரி யமானது துண்ட அனதையே வர்ணிப்பதில் அவர் மனதைச் செலுத்தித் தூது விடுகின்றார். திருப்பாதங்கள் தொடங்கிக் கிரீடம் வரையில் வர்ணித்த தாய் விட்டது.

9-ம் பாகரம்.

அடிகள் கைதொழு தலர்மே
லசையு மன்னங்கள் விடிவைச்
சங்குரைக்கும் திருவண் வண்டு
ருறையும் கடிய மாயன்
றண்ணக் கண்ணனை நெடுமாலக்
கண்டு கொடிய வல்லினையென்
றிறம் கூறுமின் வேறுகொண்டே

பதக்குறிப்புகள்:—வேறுகொண்டு-தனித்திருக்கிற வேளையில். பொழுது விடிய சங்கு ஊதுவதால் விடிய ந்காலத்தைச் சங்கு உரைப்பதாகச் சொல்லுகிறார். சென்றால் எங்களுக்குக் காலமாயிருக்குமோ வென்ற, நீங்கள் அவ்விடம் செல்லுமளவிலே திருப்பள்ளி உரைத்தும் காலமாகும்; தூயின் உரைத்தருளினவாறே பந்தர் களிட்டுத்தின்றுள்ள தீர்க்க சிகேத்தால் அவர் களுடைய சகல துக்கங்களையும் போக்கியருளும் ச

பாவனுயிருக்கிற நெடுமலைக் கண்டு கொடிய வினையாட்டியாயி என் திறம் சொல்லவேணும்.

10-ம் பாகரம்.

வேறுகொண் டெம்மையா
னிரந்தேன் வெறிவண் டிண்களின்
தேறிரீர்ப் பம்பை வடபாலைத்
திருவண் வண்டுர்
மாரில் போரர்க்கண் மதின்ரீ
றெழ்ச்செற் றுகுத்த
ஏறு சேவகனூர்க்
கண்ணையு ளுளனென்
கின் களே.

உரை:—வெறி வண்டிண்களால்-பூக்களில் மதபானம் பண்ணித் திரியும் வண்டுக்கட்டடங்களே, உம்மையு-உங்களை, வேறு-தூதர்களில் தனிபான வேறு வகுப்பினர்களாக, கொண்டு-உடல்சிறியவர்களா யிருப்பதாலும் சோபையான இறக்கைகளை யுடையவர்களாயிருப்பதாலும், வேகத்திலும் குரலிலும் மேம்பாடுள்ளவர்களானதாலும் விசேஷமாக மதித்து, இரந்தேன் - யா சிக்கிறேன், தேறு நீர் - தெளிந்த நீரையுடைய, பம்பை வடபாலை திருவண் வண்ணீரில், மாரிலில் - ஓப்பில்லாத, போரர்க்கண்-யுத்தத்தில் நிபுணனை இராணனை, மதின் ரீறு ஏழ் - அவனுடைய பட்டணமாகிய இலக்கை பொடியாக, செற்று உகந்த - தொலைத்து ஆண்மையைக் கட்டிய, ஏறு சேவகனூர் - ஏறு போன்ற வீரணைவர்க்கு, யானும் உள்ள - சீதாபிராட்டியை வீரத்தன்மையால் காப்பாற்றிவதுபோல் அவ்வீரனை ஆச்சரியத்தவன் யானும் ஒருத்தி காப்பாற்றுவதில் எதிர்பார்க்கின்றவன் இருக்கின்றேன்.

குறிப்பு:—இதுவரையில் தன் திறத்தைப் பகவானுக்கு விண்ணப்பம் செய்யச்சொன்ன பிராட்டி கோபா வேசத்தால் தானும் ஒருத்தி அவனது இருக்கணத்தாக் குரியவளென்று தெரியப்படுத்துக்கொள் என் கிறார்.

11-ம் பாகரம்.

மின்கொள் சேர்புரி தூற்றற
ளாயகல் ஞாலக்கொண்ட
வன்கள்வ ணெழெற் குருகூர்ச்
சடகோபன் சொன்ன
பண்கொ ளாயிர்த்து ளிவையப்துற்
திருவண் வண்டுர்க்கு
இவ்வுட்கொள் பாடவல்லார்
மதனார் மின்னிடையெய்க்கே.

பதக்குறிப்புகள்:—மின்கொள்-தேஜஸு- பொருத்திய, சேர்-தான்கொண்ட வேஷத்துக்குச் சேர்த்தியாய்ப் பொருத்திய, புரிதூல்-வாமனவாதரத்தில் பிரம்மசாரியாய் மார்பில் தரித்த பூதூல், கள்வன் - வஞ்சகன், இவை புத்தர் திருவண் வண்டுர்க்கு-இப்பத்த திருவண்வண்டுர்ப்பெருமாரைப் பற்றியே இயற்றியது இவனுக்கல்லவோ தூது விட்டது, இப்படி இருக்க “ஞாலக்கொண்ட கள்வன் அடிமேல் சொன்ன” என்று எப்படியப்பாடக்கூடுமென்றால் - எவ்வண்ணம் பஸீச்சக்கரவாத்தியை வாமனமூர்த்தி தன் ரூபவண்ணியத்தால் வஞ்சித்தானே அவ்வண்ணமே என் சித்தத்தை அபகரித்தது மரத்திரமதய், வேறு கதிரில்லாத என்போன்ற பபேதையை விட்டுச் சென்றார்.

மின்னிடை யவர்க்கு - னுண்ணிய மத்திய பாகத்தை உடைய பெண்களுக்கு, முதலர் - இன்பம் புரிவாராவர்-பதந்தின்படி. அர்த்தம் கொண்டால் "காம இன்ப" ப்பு பரிண துகர்வாக் கென்று ஆகும். மோசகம் தவிர அர்த்த காம புருஷார்த்தங்களை அபேகையாத ஆழ்வார் பாசரத்துக்கு இவ்வண்ணம் பொருள் கொள்ளலாகாது. பூர்வாசாரியர்கள், "பகவானுக்கும் பக்தர்களுக்கும் இப் பத்தை அப்பியவியிப்பவர், மின்னி

டை மடவாருக்கு அவரைக் காமுறும் மதனர்போல் வெகு பிரியமாவா ரென்று" பொருள் கொண்டிருப்பதை அறிக.

கருத்து:—பக்தர்கள் பகவானைச் சுவயம் பிரயத்தந்தால் அடைய முயன்று அம்முயற்சி பயன்படாதென்றாணந்தால் குருமார்களின் துணைகொண்டதம் மனோரதத்தைத் தலைக்கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறார்.

யாப்பிலக்கணம்

[767-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

பொருள்கோள்

புலவர்கள் கவி பாடும்போது மோனை எதகை முதலிய தொடைக ளமையப் பரவிராதலின், சொற்கள் ஒரு முறையில் நிற்றலன்றி முறை பிறழ்ந்து நிற்றலும் உண்டி. அக்கவிகளின் பொரு ளாராயத்தொடங்குவோர் அக்கவிகளில் எவ்வெச்சொற்கள் எவ்வெவ்விடங்களில் அமைந்தால் வாக்கியம் அமைதியேரீடுகட்குமோ அவ்வச்சொற்களை அவ்வெவ்விடங்களில் அமைத்துப் பொருள் ஆராய்வர். இச் சொல்லமைதியைத் தமிழறிஞர் பொருள் கோள் எனவும், வடமொழியாளர் அந்வயம் எனவும் வழங்குவர். யாப்பியலறிஞர் இப் பொருள்கோளை ஒன்பது வகையாக வழங்குவர். அவை நிரல்நிறை மொழிமாற்றுப் பொருள் கோள், கண்ண மொழி மாற்றுப் பொருள் கோள், அடி மொழிமாற்றுப் பொருள்கோள், அடிமறி மொழிமாற்றுப் பொருள்கோள், பூட்டுவில் பொருள் கோள், புனல்யாற்றுப் பொருள்கோள், அனாமறிபாப்புப் பொருள்கோள், தாப்பிசைப் பொருள்கோள், கொண்டுக்கூட்டுப் பொருள்கோள் என வழங்கப்படுமிடம்.

நன்னூலாசிரியராகிய பவணந்தி முனிவர் அடி மொழிமாற்றுப்பொருள்கோள் ஒழிந்த மற்றாட்டே பொருள்கோளென வேண்டினார். (நன் - சூ. 411 பார்க்க.)

1. நிரல்நிறைப் பொருள்கோள்:—(நிரல் - வரிசை; நிறை - நிறுத்துதல்) பெயரும் வினையுமாகிய சொற்களையும், அவை கொள்ளும் பெயரும் வினையுமாகிய பயனிலைகளையும் வேறவேறு வரிசையாக நிறுத்தி, முறையாகவேனும், எதிராகவேனும் இத்து இது பயனிலை என்பது தோன்றக் கூறும் பொருள்கோள் நிரலிறைப் பொருள்கோளாம். இது பெயர் நிரலிறை, வினை நிரலிறை என இரு வகைப்படுமி. சொற்கள் முறையாக நிற்பதை முறை நிரலிறை எனவும், எதிராக நிற்பதை எதிர் நிரலிறை எனவும் வழங்குவர்.

வாராறு

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

கொடிருவளை கொட்டை தகப்புண்கண் மேனி
மதிபவனம் முத்தம் முகம்வாய் முறுவல்
பிடிபினை மஞ்சை நடைநோக்குச் சாயல்
வடிவின்னே வஞ்சி மகன்.

‘வஞ்சிமகன், கொடி தகப்பு, ருவளை உண்கண், கொட்டை மேனி, மதிமுகம், பவன வாய், முத்த மு

றுவல், பிடி, நடை, பினை நோக்கு, மஞ்சைச் சாயல் வடிவின்ன’ என அமைத்துப் பொருள்கொள்க.

இது பெயர்ச்சொற்களும் பெயர்ப் பயனிலைகளும் மாய் நின்ற முறை நிரலிறையாம்.

தூய்ப்பு:—கொட்டை - செம்பஞ்சு (?), தகப்பு-இடை, உண்கண் - மையுண்ட கண், மேனி - நிறம், முறுவல் - பல், பிடி - பெண யானை, பினை - பெண்கண், மஞ்சை - மயில், நோக்கு - பார்வை.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

காதுசேர் தாழ்ருமுடியா கன்னித் துறைச்சேர்ப்பு போதசேர் தார்மாற்பு போர்ச்செழியு—நீதியால்
மண்அழிந்தம் மங்கையத்தோள் மாற்றுவை ஏற்றும்
துண்ணிய வாயு பொருள்.

[க்கு இது வினைப் பயனிலைகளும் பெயர்ச்சொற்களும் மாய் நின்ற முறை நிரலிறை.

‘கன்னித் துறைச்சேர்ப்பு போதசேர் தார்மாற்பு போர்ச் செழியு நீதியால் கா மண்; துஅழிந்தம்; சேர் மங்கையத் தோள்; தாழ் மாற்றுவை; குழைநற்றார்க்கு ஆய் னுண்ணியவாயு பொருள்’ என அமைத்துப் பொருள் கொள்க.

தூய்ப்பு:—து - உண், தாழ் - தாழ்த்து, குழை - இரக்கக் கொள், ஆய் - ஆராய்ச்சி செய்.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

கன்றும் கந்தும போல நளிகடல்
கும்பும் கலனும் தோன்றும்
தோன்றல் மறைந்தோர் துறைகெழு நாட்டே.

இது பெயர்ச் சொற்களும் பெயர்ப் பயனிலைகளும் மாய் நின்ற முறை நிரலிறை.

‘கன்றிபோலக் கலனும், கந்துபோலக் கும்பும்’ தோன்று மென்க.

தூய்ப்பு:—கந்து - யானைக்கட்டுத்தி; கும்பும் - பாய் மரம், கவன் - கப்பல்.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

அடல்வேல் அமர்நோக்கி நின்முகம் கண்டே
உடலும் உடைந்தோடும் ஊழ்மலரும் பார்க்கும்
கடலும் களைபிறுளும் ஆம்பலும் பாம்பும்
தடமதியும் ஆமென்று தாம்.

‘அடல் வேல் அமர்நோக்கி, நின்முகம் கண்டு, தட மதியும் ஆமென்று, உடலும் கடலும்; உடைந்தோடும் களைபிறுளும்; ஊழ் மலரும் ஆம்பலும், பார்க்கும் பாம்பும்’ என அமைத்துப் பொருள் கொள்க. இது முறை நிரலிறையாம்.

தூரிப்பு:—உடலும் - கொத்தளிக்கும், ஊழ் மலரும் - முறைப்படி மலரும், ஆம்பல் - அல்லீமலர், தட மதியம் - பூரணச் சந்திரன்.

கூற்றுவினை வில்மதனை அரசுக்கர் கோவைக் கூனிலவைக் குஞ்சரத்தை இஞ்சி மூன்றை ஏற்றுலகின் புறவுருவ மாளத் தோள்கள் இறவெறிப்ப இமயப்பெண் வெருவ வேவக் காற்றொழிலால் நயனத்தால் விரலால் கற்றைக் கதிர் முடியால் கரதலத்தால் கணையால் பின்னும் ஊற்றழிய உதைத்தெரித்து நெரித்துச் சூடி உரித்தெரித்தா னவனெம்மை உடைய கோவே.

‘கூற்றுவினை ஏற்று உலகு இன்புறக் காஸ்தொழி லால் ஊற்றழிய உதைத்து, வில் மதனை உருவம் மாள நயனத்தால் எரித்து, அரசுக்கர் கோவைத் தோள்கள் இறவிரலால் நெரித்து, கூன் நிலவை ஏறிப்பக் கற்றைக் கதிர் முடியால் சூடி, குஞ்சரத்தை இமயப் பெண் வெருவக் கரதலத்தால் உரித்து, இஞ்சி மூன்றை வே வக் கணையால் பின்னும் எரித்தான் (எவன்) அவன் எம்மை உடைய கோவே, என அமைத்துப் பொருள் கொள்க. இதுவும் முறை நிரலிறையாம்.

தூரிப்பு:—மதன் - மன்மதன், அரசுக்கர் கோ - இரா வணன், கூன் நிலவு - பிறைச்சந்திரன், குஞ்சரம் - யானை, இஞ்சி - மதி (இங்கு முப்புரத்தை உணர்ந்தி நின்று), இற - அழிய, ஏறிப்ப - ஒளி வீசும்படி, இமயப் பெண் - பார்வதி, வெருவ - அஞ்சு, நயனம் - கண், கோ - தலை வன்.

த மி ழ் ப் ப ா ட ம் 93.

அஷ்ட ப்ராபந்தம்—திருவரங்கத்தந்தாதி

[763-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

ஐய மருந்திவை யுண்ணென்று மாநாட்டுேடுஞ்செல் ஐய மருந்தினைப் போதே யவரின்ப மாநிலை [வம் ஐய மருந்தியக் கங்குரய காமுன் னரங்கந்நன்பாய் 7. ஐய மருந்தியும் வாழ்மின்கண் மேலும் க்காணந்தமே. பதப்பிரிவு:— ஐய மருந்து இவை உண் என்று மாநாட் அட்டு ஊட்டும் செல்வம் ஐயம் அரும் தினை போதே அவர் இன்பம் ஆதவின் ஆல் ஐ அமரும் தியக்கம் குறுகாமுன் அரசுக்கரு அன்பு ஆய் ஐயம் அருந்தியும் வாழ்மின்கள் மேல் உமக்கு ஆனந்தமே. பதவரை.

“ஐய - எமது ஐயனே, இவை - இவ்வுணவுகள், மருந்து - அமிர்த்தத்திற்குச் சமானமானவை; உண் - உண்ணுவாய்,” என்று - என்று உபசரித்து, மாநாட் - மனைவியர், அட்டு - சமையல் செய்து, ஊட்டும் - சாப் பிட்டுச் செய்கின்ற, செல்லும் - செல்வங்களெல்லாம், ஐயம் - நிச்சயமன்று;

அவர் - அம்மா தர்களால் வரும், இன்பம்-இன்ப மானது, அரும் - மிகவும் சிறிய, தினைப்போதே - திணையவுகாலமே நிற்கவல்லது, ஆதவிலால் - ஆகையால்,

ஐ - கோழையானது, அமரும் - பொருந்துகின்ற அந்த, தியக்கம் - பிராணவஸ்தையின் கலக்கம், குறய காமுன்-வந்து அடைவதற்கு முன்னரே, அரசுக்கரு- திருவரங்கநாதிடத்தில், அன்பு ஆய் - பக்தி உடைய வர்களாகி, ஐயம் - பிச்சையெடுத்து, அருந்தியும் - சாப்பிட்டு உடனும், வாழ்மின்கள் - வாருங்கள்; மேல்- மேலுலகத்தில், உமக்கு - உங்களுக்கு, ஆனந்தமே - நிலவுள்ள ஆனந்தமே கிடைக்கும்.

1 2 3 4 5 1 2 3 4 5 1 2
காதம சூக விறுதிதுனி கண்புருவம்

3 4 5
சீதமுகம் கொங்கை திரண்டவாய்—ஓதக் கரும்பார் முழபாடிக்க காங்கேயன் பட்டத் தரும்பார் குழலகத் தார்க்கு.

(இதனை இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் ‘எழுத்து நிர லிறை’ என்பர். (இல-விளக்க-பக். 330 பார்க்க.)

இச்செய்யுளில் முதலடியில் உள்ள மூன்று சீர்க ளில் அமைந்துள்ள எழுத்துகளை அவற்றின் தலைப் பிற சூரித்துள்ள எண்ணின்படி சேர்க்கக் காவி, நகு, மதி, சூடி, கனி என்றன சொற்கள் உண்டாகின் றன. பின்னர் அச்சொற்களை முதலடியின் நான்காஞ் சிரிலும் இரண்டாமடியிலுள்ள முதல் மூன்று சீர் கனிலும் அமைந்துள்ள சொற்களுடன் முறையே எண்ணின்படி இயைத்துப் பொருள் கோடல் வேண் டும்.

‘ஓதக் கரும்பார் முழபாடிக்க காங்கேயன் பட்டத்து அரும்பார் குழல் அளகத்தார்க்குக் கண் காவி; புரு வம் தறு; சீதமுகம் மதி; கொங்கை சூது; திரண்ட வாய் கனி; என அமைத்துப் பொருள்கொள்க.

தூரிப்பு:—காவி - நிலேற்பவ மலர்; தத - வில்; மதி- சந்திரன்; சூது - சொக்கட்டான் காய்; கனி - கொல் வைப்பழம்.

கருத்து:—செல்வம் இன்பம் யாக்கை இவை பொன்றும் நிலைஇல்லை. ஆதலால் இம்மைக்குரியவை களில் கவனம் செலுத்திச்செலுத்தி ஆங்காலமெல் லாம் கழித்துச் ‘சாங்காலத்தில் சங்கரா’ என்பதில் பயனில்லை. பிச்சையெடுத்தாலும் வயிறு பிழைத்து அரங்கனது பகுதியிலேயே சரிப்படிருப்பிராயின் பின் மறுமையில் அழியாத ஆகந்தத்தை அடைவீர், என்பது இச்செய்யுளின் கருத்து.

விளக்கம்:—‘ஐயமருந்தி’ என்னும் எழுத்துக்கள் நான்கு அடியிலும் யமகமாய் வந்திருக்கின்றன. முத லடியில் அவை, ஐய மருந்து (இவை) எனப்பிரியும். இரண்டாம் அடியில், ஐயம் + அருந்தி(னை), எனப் பிரியும். ஐயம், என்பது இங்குச் சந்தேகம் என்னும் பொருளுடையது. அந்தச் சொல்லின் சுற்றிலுள்ள மகர குறையின்மேல், வருமொழி முதலிலுள்ள அகரா உயிர் ஏற, ஐயமருந்தினை, என ஆகும். மூன்றாமடி யில், ஐ அமரும் (தியக்கம்) எனப்பிரியும். ஐ என்பது, கோழை என்னும் பொருளுடையது, ஓதாழுத் தொருமொழி; அதன்பின் உயிர் வந்திருப்பதால் யகர உடன்படுமெய் தோன்றி ஐயமரும் என ஆயி ற்று. நான்காம் அடியில்; ஐயம் அருந்தி, எனப்பிரியும்; இங்கு ஐயம் என்பது, பிச்சை என்னும் பொருள் உடையது.

அத்தனை வேதனை யின்ற வரங்கனை யைம்படைசேர் அத்தனை வேதனை வாய்வைத்தமாயனை யாரணக்கோர் அத்தனை வேதனை திந்தனைசேர்க்கிவ னாயிரஞ்சால் அத்தனை வேதனை யப்புலவர் சரிந்தென் றனலரைத்தே

பத்பிரிவு:—அத்தனை வேதனை சன்ற அரங்கனை ஐம் படைசேர் அத்தனை வேதனை வாய் வைத்த மாயனை ஆர் அனங்கு ஓர் அத்தனை வேதனை தீர்த்த தானை சேர்க்கலை ஆபிரம் சால் அத்தனை வேது அனை அப்புள்ள சாந்து என்று அனை அனாந்து வ. பதவரார்.

அத்தனை - என் தலைவனை; வேதனை - பிரம்மனை, சன்ற - பெற்ற, அரங்கனை: திருவரங்கனை; ஐ-ஐந்து, படை-ஆயுதங்கள், சேர்-தக்கியிருக்கின்ற, அத்தனை - கைகளை உடையவனை; வேதனை - புள்ளாங்குழலை, வாய் - தன் வாயில், வைத்த - முன் வைத்து உணியு, மாயனை - மாயனை; ஆர் - அருமையான, அனங்கு-பெண்ணாகிய பார்வதியை, ஓர் - ஒரு அத்தனை - பாதுகாக்கடைய சிவபிரானது, வேதனை-தன்பத்தை, தீர்த்தானை - தீர்த்தவனும் ஆகிய அப் பெருமானை, சேர்க்கலை - என்னுடன் சேர்க்காதவராகி, அனை - என்னுடைய அன்றை, சாந்து - சந்தனம், என்று - என்று பொய்யாகச் சொல்லிக்கொண்டு, ஆனால் - நெருப்பை, அனாந்து - அனாந்து, ஆபிரம் - ஆபிரம், சால் அத்தனை - சால் அளவு, வேது - விபிவைதரும் வெப்பமருத்தை, அப்புள்ள - என்மீது பூசுவான். (நான் எவ்வாறு ஆற்றுவேன்)

கருத்து:—கவி, இங்குத் தன்னையோர் பெண்ணாகப் பால்மாழி பாவித்துக்கொண்டு அரங்கன்பால் ஆராதகாததுடைய நிலையில் அவனைப் பிரிந்திருக்கக் காமக்கனலால் கொதிப்புண்டு வருந்தவும் அத்தனை அறியாத அன்றை, கோடைக்காலத் தாயம் பொறுக்காமல் வருந்துகின்றாள் என மகித்து, சந்தனம் முதலிய பூசுபித்தனிவிக்க முயல்வதும், அவ்வாறு செய்வதால் தனக்குவருத்தமே அதிகரிப்பதும் தோழியுடன் தான்கூறி இரங்குவதுபோல், திருவரங்கநாதிடம் தனக்குள்ள பக்தியைப் பேசுகின்றார்.

விளக்கம்:—அத்தனைவேதனை, என்பன அடிதோறும் வந்துள்ள யமக வெழுத்துக்கள். இவை, முதலடியில்—அத்தனை வேதனை, என இரண்டு வார்த்தைகளாகப் பிரியும். முதல்மொழி, தலைவன் என்னும் பொருள் உடைய அத்தன் என்பது, இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு ஐ புடன் சேர்ந்து, அத்தனை என ஆயிற்று. அடுத்தமொழி, பிரம்மன் என்ற பொருளுடைய வேதன் என்பதன் இரண்டாம்வேற்றுமை. இரண்டாம் அடியிலும்—அத்தனை வேதனை, என முன்போலவே பிரியும். ஹஸ்தம் என்பதற்குச் சமஸ்கிருதத்தில் கை என்ற அர்த்தம். ஹஸ்தம் உடையவன் ஹஸ்தன். தமிழில் ஹசீர்க்குப் பதிலாய் அவும், ஸ ஹீர்க்குப்பதிலாய், த் வும் வருமாணவால், ஐராரம்-புரம், ஹரி - அரி, சாஸ்திரம் - சாத்திரம், புல்தகம் - புத்தகம்) ஹஸ்தன் என்பது, அத்தன் என ஆயிற்று. அது இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு பெற்று 'அத்தனை' என இங்கு நிழ்கின்றது. வேதனை என்பது சொல், 'வே தன் ஐ' என்ற உறுப்புக்கள் சேர்ந்து ஆயிற்று. மூங்கில் என்ற பொருளுடைய 'வேய்' என்னும் சொல் விகாரப்பட்டுவே, என்று நிற்க, அது இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு ஏற்கும்போது இடையில், தன் என்னும் சாரியை வரலாற்று. செறிக்கள் வேற்றுமை உருபு ஏற்கும்போது சாரியைகள் வந்தாலும் வரலாம் என்று முன் (5-வது வால்பூம், 923 வது பக்கம்) சொல்லியிருக்கின்றோம். அத்து, து, கு,

உ என்பனபோல், தன் என்பதும் சாரியையாக வரக்கூடும். நகரில் என்றும் நகர்தனில் என்றும், நகர் என்ற சொல்லோடு ஏழாம் வேற்றுமை உருபாகிய இல் சேரும்போது 'தன்' என்னும் சாரியை பெற்றுப் பெற்றுமும் வருவதுபோல், பெரும்பாலும் சொற்கள் எந்த வேற்றுமை உருபோடு சேரும்போதும் இந்தத் 'தன்' சாரியை பெற்றுமும் பெறலாம், பெருமலிருந்தாலும் இருக்கலாம்.

முன்றமுடியிலும்—அத்தனை வேதனை, இரண்டு சொற்களாகவே பிரியும்; அர்த்தம், என்பதற்குச் சமஸ்கிருதத்தில் பாதி என்பது பொருள். பாதிபாகவுடையவன் அர்த்தன்; இது தமிழில் (முன், அனர்த்தம் என்பது அனர்த்தம், என்று ஆனது போல் 5-வது செய்யுள்) அத்தன், என ஆயிற்று. அதன் இரண்டாம் வேற்றுமை அத்தனை; வேதனை என்பது தன்பம் என்ற பொருளுடைய வெடொழி வேதனா என்பதிலிருந்து ஆனது. இது இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை. சந்நிலிருக்கும் ஐ வேற்றுமை உருபன்று—உருபுபெற்றுல் வேதனையை என்றும்.

நான்காமடியில்—அத்தனை வேது அனை, என மூன்று சொற்களாகப் பிரியும். முதற்சொல், அவ்வளவு என்ற பொருள் உடையது. வேது, என்பது வைத்தியத்தில், விபி வை பெருகுதற்காகக் கொடுக்கப்படும் மருத்துவகளைப் பெயர். நாயகனோடு சேர்ந்திருக்கும்போது இனிப்பதற்குள் பொருத்தகரில் சந்தனம் ஒன்றாகையால் அதுவும் மற்றவைகளைப் போலவே, நாயகனைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கும்நிலை விருப்போக்குக் காமக்கனலை அதிகப்படுத்தி தன்பம் செய்கின்றது. ஆதலால் பெண்களைய வருந்துவதற்கு கவி சந்தனத்தை இங்கு, வெப்பத்தை மிருகிக்கும் வேது எனப்பேசுகின்றார். அனை, என்றமூன்றாவது சொல் 'அன்றை' என்பதன் விகாரம்.

அக்கா வம்புனைர் தாய னரிடையாயிருநால் அக்கா வம்புமலரான் கொளுநா னாக்கன்செங்கோல் அக்கா வம்புனைர் மூன்முல மென் தறிவித்திடான். அக்கா வம்புனைர் மெல்வெழ மெவெளி யாக்கியதே. 9.

பத்பிரிவு:—அக்கு அரவம் புனைந்தார் அயனார் இடை ஆய் இருநால் அக்கரம் வம்புமலரான் கொழுநன் அரங்கன் செம் வேலம் கரம் அம்புயன் தான் மூலம் என்பது அறிவித்துஇடான் அக்கரவு அம்பு புகிமேல் வேழமே வெளி ஆக்கியதே. பதவரார். அக்கு - எலும்பையும், அரவம் - பாம்பையும், புனைந்தார் - அணைந்தவராகிய சிவபிரானுக்கும், அயனார் - பிரம்மனுக்கும், இடை ஆய் - நவில் இருப்பவர் ஆகி; இருநால் - எட்டு, அக்கரம் - (நமோ நாராயணநா) என்ற எழுத்துக்களாலமைந்த மந்திரத்திற்கு உரியவனும்; வம்பு - வாசனை உடைய, மலரான் - தாமரைமலரில் இருக்கும் திருமகளுக்கு, கொழுநன் - நாயகனும்; செம் - சிவந்த, கோலம் - அழகிய, கரம் - கைகளாகிய, அம்புயன் - தாமரைகளையுடையவனும் ஆகிய, அரங்கன் - திருவரங்கன், தான் - தானே, மூலம் - ஆதி மூலம், என்பது - என்னும் உண்மையை, அறிவித்திடான் - ஒருவருக்குத் தெரிவிக்காமல் மறைத்துவைப்பாக; அ - அந்த, தவ - இரகசியத்தை, அம் - அழகிய, புகியமே - இந்த உல

கில், வேழமே - கணேந்திரன் என்னும் யானையே, வெளி ஆக்கியது-யாவரும் அறிப்படிபடி வெளிப்படுத்தியிட்டது.

கருத்து:—பிரமன் சிவன் ஆகிய மந்திரிகு கடவுளாக்கும் தானே முதல்வனுபிறந்தாலும், அந்தனை உலகத்தவர் அறிந்தால் தாழ்த்தவர்களென்று அவர்களை நன்கு மதிக்கமாட்டார்களென எண்ணித் திருமால், அல்விருவாரையும் தன்னை மதிப்பதுபோலவே உலகத்தார் மதிக்கவேண்டும் என்ற பொருத்தன்மைபோடு சிவனை ஒருபுறமும் பிரம்மனை மறுபுறமும் சமமாக வைத்துக்கொண்டு செல்கலாம் தன் இரகசியத்தைக் காத்தவந்தா ரானாலும், கணேந்திரன், 'விஷ்ணுவே' என்று அழைக்காமல், ஆதிபூலமே என்று அழைத்தபோது, திருமால் தன்முற்றவர்களைக் காக்கவேண்டுமென்ற விரைவில் தன் இரகசியத்தை மறந்து 'என்' என்று அப்பெயர்க்கு எதிர்க்கறி வந்தவிட்டதால், 'திருமால் சூலைப்பொருள், மந்திரவரும் இவருக்கு இணையல்ல' என்பதை யாவரும் அறிந்தகொண்டனர், என்று கவி மிகவும் நயமாக இச்செய்யுளில் கூறுகின்றார்.

இலக்கணம்

யகர வகர மெய்கள் உடம்படுமெய்யாக வருகின்ற இடங்களைப்பார்த்தோம். இனி, அவ்விடங்களை யல்வாமல் வேறு சில இடங்களிலும் யகரமெய்யும் வகரமெய்யும் தோன்றலாம். எனினும், இதுகாறும் சொல்லிவந்த விதிக்கு ஒரு இணங்கியபடி கிகழ்கின்ற புணர்ச்சியில் வருகின்ற யகர வகர மெய்களையே உடம்படுமெய் என்று அழைக்கின்றனர். அவ்வாறன்றி இனி நாம் சொல்லப்போகின்ற புணர்ச்சிகளில் தோன்றும் யகரமெய்யையும் வகரமெய்யையும் உடம்படுமெய்யென்று அழைப்பதில்லை. அப்படி, உடம்படுமெய்யாயிராமல் யகர வகர மெய்கள் தோன்றுவது பின்வருமாறு:—

i. அம்மனிதன், அவ்வரசன் (அ அரசன்) என அகரம், ஒரு பொருளைச் சுட்டிக்காட்ட வருகின்ற இடைச்சொல்லாகும். இது செய்யுளில் சிறிசில சமயம் ஆ என நீண்டு ஒலிப்பதுமுண்டு. அப்படிப் பாட்டில் நீண்டுகைக்கும்போதும் அது சுட்டி இடைச்சொல்லே, நிலைமொழி இந்தச் சுட்டி நீண்ட 'ஆ' என்னும் இடைச்சொல்லாக இருந்து வருமொழி முதல் வல் உயிரும் வந்தால், 'ஏனையுயிர்வழி வல்லம்' என்பதற்கிணங்கி வகர உடம்படுமெய் வராமல், யகரமெய் வரவாக்கின்றது:—

ஆ + இடை = ஆய் இடை = ஆயிடை (அந்த இடம், என்பது இதன்பொருள்) என்று செய்யுள் களில் வருகின்றது. (ஆ + படு இடை = ஆயிடை, என ஆயிதில்லை). இந்த ய் உடம்படுமெய்யன்று. ஆதலின் இதற்கு விதி கூறும்போது, "ஆ, என்ற சுட்டி ஆ என்று நீண்டு ஒலிக்குங்கால், அதன்பின் உயிர் வருமா யின் யகரமெய் தோன்ற அம்மெய்யின்மேல் வருமொழி முதல் உயிர் ஏறும்" என்று சொல்லவேண்டுமே யன்றி 'யகர உடம்படுமெய்' வந்தது என்று சொல்லப்படாது.

சுட்டி நீண்ட ஆ என்னும் இடைச் சொல்லிற்கே இந்தவிதி பொருத்தம். 'பசு என்னும் பொருளுடைய பெயர்ச்சொல்லாய் வரும்போது 'ஆ' என்பதுடன்

வருமொழி முதல் உயிர் புணருங்கால், ஏனை உயிர் வழிவல்லம் என்ற விதிப்படி வகரமே உடம்படுமெய்யாகவரும்:—ஆ + ஓடியது = ஆவோடியது. ஆ + சன்று = ஆயின்மறு.

ii. அ, இ, உ, என்ற மூன்று எழுத்துக்களும் வேறொரு சொல்லோடு சேர்ந்து சுட்டிக்காட்டப் பயன்படுமிடங்களில் அவ்வெழுத்துக்கள் சுட்டி இடைச் சொற்களாகியிருக்கின்றன:—

அவ்வெண்ணம் (அ எண்ணம்). இவ்வொட்டகம் (இ ஒட்டகம்). உவ்வானை (உ ஆனை).

(அ, என்பது தாரத்திலிருப்பதையும், இ என்பது சமீபத்திலிருப்பதையும், உ என்பது தூரமுயின்றிச் சமீபமுமின்றி இடையில் இருப்பதையும் சுட்டிக்காட்ட வரும்.)

அவ்விதமே, எ. என்னும் எழுத்து ஒரு சொல்லோடு சேர்ந்து, வினவுகின்ற பொருளைத் தருமா யின், அது வினா இடைச்சொல் ஆகின்றது.

எவ்வரசன் (எ அரசன்); எவ்வுலகம் (எ உலகம்). இந்த, அ உ என்னும் சுட்டிடைச் சொற்களும், எ

என்னும் வினா இடைச்சொல்லும் நிலைமொழியாயிருக்க, வருமொழி முதல் உயிரோடு அவை சேரும் போது வகரமெய் தோன்றும்:—

அ + ஆறு = அவ்ஆறு = அவ்வஆறு = அவ்வாறு.

உ + அரசன் = உவ்வரசன் = உவ்வரசன் = உவ்வரசன்

[வரசன்

எ + உலகம் = எவ்வலகம் = எவ்வலகம் = எவ்வலகம்]

[வுலகம்?]

[அ + ஆறு, என்பன சேரும்போதும், என்னும் மெய்யெழுத்துத் தோன்றுகின்றது. ஆகலும் நிலைமொழி அல், என்பதுபோல் ஆம்; அந்தல் என்னும் உயிரின்மேல் வருமொழிமுதல் உயிர் ஏறும்போது, தனிக்குறிவைச்சேர்ந்த வகரமெய்யின் பின் உயிர் வந்திருப்பதால், அந்த வகரமெய் இரண்டாய் விரிந்து ஒன்று அப்படியே நிற்கின்றது உயிரை எந்த உயிர்மெய்யாகின்றது. (இந்த விதியை ரீத நாள்பூழ் 800வது பக்கத்தில் சொல்லியிருக்கிறோம்). ஆகையால் அவ்வாறு என்று புணரவாக்கின்றது. உவ்வரசன், எவ்வுலகம் என்று ஆனதும் அவ்விதமே.]

இவ்வாறு, அ உ என்ற சுட்டிடைச்சொற்களின் பின்னும், எ என்னும் வினா இடைச்சொல்லின் பின்னும் உயிர் வருங்கால், தோன்றுகின்ற வகரமெய், 'ஏனை உயிர்வழி வல்லம்' என்ற விதியின்படியே தோன்றுகின்றதெனக் காணப்பட்டாலும், அந்த வக்ண்ட + அரசன் = கண்டவரசன்' என்பதுபோன்ற புணர்ச்சியில் வருகின்ற வ் எழுத்தைப்போல் உடம்படுமெய் ஆகாது. அவ்வாறு ஆக இயலாதென்பது இன்னும் மற்றச் சுட்டிடைச் சொல்லைப் பற்றிப் பார்த்தால் தெரியவரும்.

இ + உலகம், என்பது இவ்வுலகம் என்று ஆரும். உடம்படுமெய் வருவதாயின் இ ஐயாய் வ வரவேண்டுமாகையால் அச்சுத்திரத்தின்படி இய்யுலகம் என்றன்றோ ஆகவேண்டும். அவ்வாறு ஆகாமல், இவ்வரசன், இவ்விடம், இவ்வோனை, என வகர மெய்யே தோன்றவாக்கின்றது. எனவே, சுட்டிடைச் சொற்கள் உடம்படுமெய் வருகின்ற விதிக்கு இணங்கி நடக்காதபடியால், அவைகளின்பின் வருகின்ற வகரமெய்யை உடம்படுமெய் என்று கூறவதில்லை.

iii. நிலைமொழி அ இ உ என்னும் சுட்டெழுத்துக்களில் ஒன்றாகவேண்டும், என்னும் வினாவெழுத்தாகவேறு மிருக்க, வருமொழிமுதலில் யகர வரிசையிற்

சேர்ந்த எழுத்திருக்குமாயின், இவை புணரும்போது வகரமெய் தோன்றும். இதுவும் உடம்படுமெய்யன்று:—

அ + யாணை = அவ்யாணை. இ + யுகம் = இவ்யுகம். உ + யுகம் = உவ்யுகம். எ + யோசனை = எவ்யோசனை. சூறிப்பு:—இந்த நான்கு இடைச்சொற்களுக்குப் பின், உயிரோணம் யகரவரிசைப்பைச் சேர்ந்த உயிர்மெய் பெழுத்தேணும் வருமாயின், வகரமெய் தோன்றும். மற்ற உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள் வருமாயின், அந்த உயிர்மெய்யினுள்ள மெய்யீய்தோன்றும். அ + காடு = அக்காடு. இ + நாய் = இந்நாய். உ + வனம் = உவ்வனம். எ + மரம் = எம்மரம்.

எனினும், முன் சொன்னபடி யகரம்வந்தால் மாதிரும், ய் தோன்றாமல் வ் தான் தோன்றும். அ + பெட்டி + அப்பெட்டி. இ + செடி = இச்செடி. உ + மலை = உம்மலை, எ + தாமரை = எத்தாமரை, என்று அந்தந்த வருமொழி முதல் மெய்யே தோன்றுவது போல், யகரம்வந்தால், யகரமெய்யே தோன்றாமல் வகரமெய்தான் தோன்றும்.

அ + யமகம் = அவ்யமகம் (என்று ஆகுமேயல்லாத அய்யமகம் என ஆகாது) இ + யாணை = இவ்யாணை (இய்யாணை அன்று)

உ + யோகம் = உவ்யோகம் (உய்யோக மன்று) எ + யொளவனம் = எவ்யொளவனம் (எய்யொளவனம் அன்று)

iv. மெய்யை சுற்றிலுடைய சொற்களுக்குப் பின்னும், உயிர்வர, அவ்வுயிர் (மகன் + அழகு = மகனழகு) பல் + உடைந்தது = பல்லுடைந்தது.) என்பனபோல் முன்னின்ற மெய்யின்மேல் ஏறி உயிர்மெய் ஆகாமல், இடைமில் வகரமெய் தோன்றிப் புணர்ந்திருக்கவும் சிற்சில இடங்களில் காண்கிறோம்:—

செல் + உழி = செல்வ் உழி = செல்வுழி சார் + உழி = சார்வ் உழி = சார்வுழி யின் + அத்து = யின்வ் அத்து = யின்வத்து. இப்படி வருகிற வகரமெய்யும் உடம்படுமெய் அன்று. வகரமெய் தோன்றியது, என்றதான் சொல்ல வேண்டும்

சூறிப்பு:—இலக்கியங்களில் ஒவ்வொரிடத்தில் இப்படி வகரமெய்தோன்றக் காண்கின்றோம் என்று கூறினோமேயல்லாது, கிலைமொழியிறுதியில் மெய்பெழுத்தும் வருமொழிமுதலில் உயிரும் வருமிடமெல்லாம் வகரமெய் தோன்றப் புணர்ந்தவிடலாம் என்று எண்ணிடப்பட்டது. கல் + உளி = கல்லுளி, என்றே யாகும், கல்லுளி என ஆகாது.

காற்றும் மழை

Shakespeare—"The Tempest"

அங்கம் 5. களம் 1.

[770-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

[மீகாமனும் இதையானும் திகைத்தனராய்ப் பின்தொடர எரியல் திரும்பி வருகின்றது.]

கன்ஸாலோ:—ஓ, பார் ஐய, பார் ஐய! நம்பிற் பின்னும் சிலர் இங்கு உளர் (1) தரையிலே தூக்குமா மிருக்குமாயின் இக்கீழ்க்கண் முழுக்காட்டானென்று நான் முன் சொதிடும் கூறினேன் (2). கப்பலினின்று அருகே ஆணைபிட்டகற்றியவ அபசாரமே, கரையிலே கழறுத்தகோர் ஆணையில்லையா (3)? தரையிலே உனக்கு வாபொன்றும் இல்லையோ? என்ன செய்தி?

இதையாளன்:—செய்தியிற் சிறந்தது, எங்கள் அரசனையும் மற்றவர்களையும் இனிது காணப்பெற்றோம் என்பது. அடுத்தது, எங்கள் கப்பல்—மூன்றாமணி நேரத்திற்குமுன் உடைந்தொழிந்த தென்று நாங்கள் கனகிட்ட ஆது—கடிக் கலையாமல் உறுகிக்கயிறுகளுடன் ஆயத்தமாகி, நாம் கடலில் புறப்பட்டபோது இருந்ததேபோல் இருக்கின்றது.

எரியல்:—[பாஸ்பியிரோவிற்கு ஒருபுறமாய்] ஐயனே, நான் சென்றதிலிருந்து இக்காரியங்கள் எல்லாம் செய்துமுடிந்தேன்.

பாஸ்பியிரோ:—தந்திரம் மிகுந்த எனது ஆயிரீ (4)! அலான்லோ:—இயற்கை நிகழ்ச்சிகள் அல்ல இவை. அதிசயத்தின்மேல் அதிசயமாய் உறுதிபெறுகின்றன. இங்கு நீ எப்படி வந்தாய், சொல்.

இதையாளன்:—நன்று, நான் யிழிந்திருந்தேன் என்ற எண்ணினேனாயின் சொல்ல முயல்வேன். நாய்களெல்லோரும்—எப்படி என்றறியோம்—கப்பற்படிக்களினடியிழ்க்கிட்டு நித்திரையிற் செத்திருந்

மீகாமன் = கப்பல் அதிகாரி; இதையாளன் = யாங்களை விசிப்பது இறக்குவது திருப்பவது போன்ற காரியங்களை மீகாமனுக்குட்பட்டிச் செய்பவன். (அக்கம் 1. களம் 1. பக்கம் 15.)

(1) கம்முடன் கப்பலில் இருத்தவர்களிற் பின்னுக்கு சிலர் இதோ வருகின்றனர் காண்—என்று வியப்புடன் கூறுகின்றான்.

(2) அக்கம் 1. களம் 1. 16-பக்கத்தில் கன்ஸாலோ இதையானை வைத்தொற்களை கோக்குக. "இத்தக் கயவன் தூக்குமாத் தில் தொங்கிச் சாவத்தக்கே பிறந்தவன். ஆசையால் இவன் கடலில் முழுக்கிச் சாகமாட்டான். அவன் இக்கப்பலில் இருக்கும் வரையிலும் இக்கப்பல் முழுகாது என்னும் நிச்சயத்தால் அவனுடன் இருக்கின்ற நாமும் மா தப்பலாம்" என்று அங்குக் கன்ஸாலோ சொன்னவைகளை கிணைவிற்கொண்டு இங்கு இவ்வாறு கூறுகின்றான்.

(3) அபசாரம் = தெய்வத்திற்கும் பெரியோர்க்கும் மாறாக நித்தனைகள் செய்தல். ஆணை வைத்துவைத்துப்பேசுதல் பெரிய அபசாரம் என்று கருதப்படும். கீழ்க்கே அத செய்தார். இவ் விதையாளன் அத்தகையவன். அபசாரத்தின் உருவமே போல்பவன் என்று கன்ஸாலோ அவனை ஏகுகின்றான். "கப்பலிலே நீ இட்ட ஆணைகளுக்குத் தண்டணையாகக் கடவுள் அக்கப்பலில்பால் தன் அருளைக் காட்டாமல் போனார். கப்பலிலிருந்து கடவுளின் அருளை நீக்கியது உன் ஆணைகளை. மற்ற, கரையிலே உனக்கு ஒரு ஆணைகூட வைத்தத் தெரியவில்லையா?—என்பது பொருள்.

(4) சுற்றமுன்னர் பாஸ்பியிரோவை விட்டு அகன்றிருந்த எரியல் அந்த நேரத்தில், கப்பலையெல்லாம்தான் மீண்டும் சேர்செய்தமைத்தென்று சொல்லி, பாஸ்பியிரோ அதன் தந்திரத்தைப் பாராட்டுகின்றான்.

மில்லை. இன்னுஞ் சில இவ்வண்ணம் இவர் சிலம்பா மல், கதிரோன், தன் சடாயுயிற்றுச் செய்யச் சென்ற கடன்களை பெல்லாம் முடித்தோ முடிக்காமையே கடி து மீண்டனன். இவன் சித்தமுங் கலங்கி யிருந்தது போலும்; ஏனெனில்,

முடிநாட்டியுகோட்டுதயத்து

முற்ற வழற்குள் முதுகங்கால்

விடிநாட்டுக் கண்டெம் கிளிபிறந்த

மென்சொற் கோளா வீரர்காண்

டடிநாட்டு செந்தா மரையொதுக்கு

மன்ன மிலளால் யானடைத்த

கடிநாட்டு கமலத் தெனவசிழ்த்துக்

காட்டு வான்போற் கநிர்வெய்யோன்

[சீண்ட இரவு விடிந்து பகல் ஆனது கண்டும், கிளி போற் போகின்ற சிதைவின் மெல்லிய கொற்களைக் கே ளாத இராமனுக்கு, சிரண்டகையுடைய குரியன் அப் பொழுது, முற்காலத்தில் செந்தாமரையில் வசிக்கும் அ ன்ணம் போன்ற சிதை, “கான் முன்னிரவு மூடிய வாசனை யுடைய புகிய தாமரையில் இல்லைபார்” என்ற மலர்த்திக் காட்டுவான் போல, முடி வைத்ததுபோன்ற சிகரத்தை யுடைய உதயகிரியில் முழுதும் ஏறித் தோன்றினான்.]

சிதையில்லாத இடத்தைக்காட்ட ஓர் சூரியனுக்கு இத்துணை முயற்சி வேண்டா. தன்மேற் பழியில்லை என்பதை அவிழ்த்துக் காட்டுவதுடன் வெய்யோன் தன் சுருமம் முடிந்ததென்று கருகியது அவன் குலத் திற்கோ அழகன்று. கடைத்தத்தினின்ற பண்புதர்கள் யைக்கொண்ட ஓடைமுறைப்படி, விடியலோடு ஒரு தற்குறிப்பேற்றமும் மடியவேண்டுமா தலின்; வெய்ய வாய் கதி இவ்வகையதாயிற்று. இனி வருவது நினைப்பணி.

பொழிலை நோக்கும் பொழிலுறையும்

புள்ளை நோக்கும் பூங்கொம்பின்

எழிலை நோக்கும் மிளமயின்

னியல்பை நோக்கு மியல்பானுள்

குழலை நோக்கிக் கொக்கையினைக்

ருவட்டை நோக்கி யக்குவட்டின்

தொழிலை நோக்கிக் தன்னுடைய

தோளை நோக்கி நான் கழிப்பான்

[இராமன், கோலையைப் பார்ப்பான், கோலையில் வசிக்கும் பறவைகளைப் பார்ப்பான், பூக்க் கிளைகளின் அழகைப் பார்ப்பான், இளமை பொருத்திய மயிலின் தன்மையைப் பார்ப்பான், இதனின்றும், அம்மயிலின் இயல்புடைய சிதைவின் உத்தலைக்கருதி, அவன் கொக்கைக் கிரங்கன் இரண்டையும் கருதி, அச்சிரங்கன் செய்யும் தொழிலைக் கருதி, அத்தொழிலிற்கு இலக்கான தன் தோள்களையும் பார்த்து, காண்கழிப்பவன் ஆயினான்.]

எதுகையா லன்றிப் பொழில் குழலை நினைக்கச் செய்து வேறு எதுகை என்பது விளக்கவில்லை. புள்ளொன்றது சர்வவாகப் புள்ளாயிற்று அது கொக்கையினைக் குவட்டை நினைப்பூட்டி யிருக்கலாம். எனினும் அக்குவட்டின் தொழிலை இந்நிலையில் நினை யா திருப்பதே தோடிபெறும். இன்னணம் தகாதன நினைக்கின்றான் தன் முன்னோன் என்பதை உன்னி அறினைத் தடுப்பதற்கோ,

அன்ன காலை யினவீரன்

அடியின் ஊண்க்கி னெடியோய்

பொன்னை நாடா தீண்டாருத்தல்

பொருளோ வென்னப் புகழோணு

சொன்ன வரக்க னிருக்குமிடந்
துருவியறிதூர் தொடர்ந்தென்ன

மின்னுஞ் சிலையார் மலைதொடர்ந்த

வெயிலிவெங்க காண் போயினரால்

[இப்பொழுது இளையவீரனாகிய இலக்குவன், இராம னுடைய பாடங்களில் வணங்கி, “பெரியோய், அந்தச் சி தையைத் தேடலாம் இங்கே இப்படி இருத்தல் தகுதி யோ” என்ற சொல்ல, புகழையுடைய இராமனும், “சடாயு சொன்ன அரக்கன் இருக்கின்ற இடத்தைத் தேடித்தொ டர்ந்து அறிவோம்” என்றாரக்க, அதன்மேல், யின்னு கின்ற வில்லைத்தாங்கிய அவ்விரகுறும், மலைகள் தொடர் ச்சியாகப் பொருத்தியதும் வெயிலினால் வெப்பம் மிகுந்த தும் ஆவிய காட்டில் சென்றனர்.]

முன், வெள்ளத்தினின்றும் சில சிலம்பப் புறப்பட்ட கம்பப்பாசரத்தைத் திக்க வந்த சூரியன் தாமரையை அவிழ்த்துக் காட்டி புகத்தேபோல், இராமனது நினைப்பைக் கலைக்கப்புகுந்த இலக்குவனும் வெள் ளையினும் வெள்ளையாய் இப்பாட்டைப் பாடலுற் றான். மாச்சீரும் காய்ச்சீரமுன்றி இச்செய்யுளில் வே ரெரு சீரமுல்லீய. கம்பரே பாடி. இடைச்செருகிய வெள்ளிப்பாட்டாதல் வேண்டும் இது. வேரென்றும் அமையாத இத்தகைய வேர் வெறும் பாட்டில் அ ணியேனும் யாதேனும் உளதோ என்று தேறிதல் தக் கதே. மற்ற உவமைகூட ஒன்று இதனில் தென்பட வில்லையே; கலவையணி என்று கழித்ததுக்கு ஏ துவாய கலக்கமும் இதனின். காணோம். எனினும், உரைநடையில் நிற்குமொன்று செய்யுளென்று பே ரெடுத்திருப்பதால், இதனை உரைகதையணி, என்று வேண்டுவாயின் ஓர் அணியையும் புகிதுபடைத்துப் புக லலாம். இந்த அணிக்கு உரிய மாயிதையையும் அளி க்கவேண்டுமாயின், “இதனை வடநூலார் வசனாலக் காரம் என்று அழைப்பர்” என்னுங்குறிப்பையுநீ சேர்த்துக்கொள்க.

இருந்த இடத்தையும் இத்தகைய செய்யுள்களையும் பின்விட்டு மேற்சென்ற இளவீரர், பதினெட்டு யோசனை தூங்குகுந்து ஓர் பொழில்புக, ஆழியர் சிந் தையின் அலக்களை அறிந்த ஆதித்தன் தானும் நாரி யை உலகெங்கணும் நோடி உழன்று மேருமலை தனக் குப்பின்னாகும்படி பொக்கவே,

அரண்டரு குஞ்செறி யஞ்சன புஞ்ச

முாண்டன போலிரு நெக்கணு முந்தத்

தெருண்டறி வில்லவர் சிந்தையின் முந்தி

இருண்டன மாசிர மெய்க்கும்

[அரண்போன்ற கெருங்கிய மெயின் தொகுதி மாறு பட்டு எதிர்த்தது போல் இருளானது எங்கும் முற்பட, எட்டுத்திருக்க்களும், தெருண்ட அறிவில்லாதவர் மனம் போல விரைந்து இருண்டன]

கம்பப்பாசர மாயிறே என்ற பரிவினால், பின்னி ரண்டுகளில்லைந்த எதிர்தலைபணியின் நயத்தைப் பாராட்ட வேண்டியிருக்கின்றது. இத்தோடு, ‘தரு கும்’ என்திதுள்ள வேண்டாவழிச் சாரியைமீதுஞ் சிறிது கண்ணெட்டஞ் செலுத்தலாம்.

அறிவிராதவர் மனம்போல் இருண்ட அச்சோலை யின்கண் உள்ள ஓர் பனிக்கறையில் வீரர் இருவரும் எய்தினார். அவ்வயின் இராமனுக்கு நீர் வேட்கை மிக, இளையோனை நீர் கொணருமாறு போர்க்கினால். அதன் மேல்,

வர்த்தமானம்

உலகிலுள்ள 180 கோடி மக்களுள்ளும் 108 மதப் பிரிவுகளும், 3065 வேறுபட்ட பாவைகளும் இருக்கின்றன.

தென் அமெரிக்காவில் ஒரு நதியின் தண்ணீர் புளிப்பாயிருப்பதால் அதற்குக் “காடிநாதி” என்று பெயரிட்டிருக்கின்றனர்.

வால் சக்தத்திரங்களின் நீளம் 10 கோடி மைலும், அகலம் கோடி மைலும், இதற்கு அதிகரிக்கலாமென்றும் வானசாஸ்திரிகள் கருதுகின்றனர்.

சீன தேசத்தில் 1000 அடி உயரத்தில் ஒரு படிக்கார மலை யிருக்கின்றதாம். அதனால் தான் படிக்காரத்திற்குச் சீனக்காரம் என்று பெயர் வழங்குகின்றது.

தென் அமெரிக்காவிலுள்ள கரோலினா என்ற நகரிலிருக்கும் ஒரு பெரிய ஓட்டலில், அதிக உயரமான மனிதர்கள் தங்குவதற்கென 64 அறைகள் தனியாகக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

சிறிய உலகம்:—பாரிஸ் நகரிலுள்ள ஒரு கலாசாலைத் தோட்டத்தில் 16 ஏக்கர் விலங்கினத்தில் ஒரு சிறிய உலகம் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதில் உலகிலுள்ள எல்லாத் தேசங்களும் அவற்றில் அடங்கிய காடு, மலை, வெளி நகரம், ஆறு, சமுத்திரம் முதலியவைகளும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நீர்நிலைக் களெல்லாம் தண்ணீரால் பெருக்கப்பட்டிருத்தலால், கலாசாலை மாணவர்கள் சிறிய நீராவிக்கலங்களிலேறி உலக யாத்திரை செய்ய வசதிகளிருக்கின்றனவாம்.

NATIONAL INSURANCE COMPANY, LIMITED.
 Head Office:
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
 7, Council House Street, Calcutta.

New Business Completed ... Rs. 1,55,66,720
 During 1932 ...
 Out of a business of ... Rs. 1,96,70,000
 received in proposals.
 for the policyholder
 from an investment
 point of view.

Life Assurance is security
 for the policyholder
 and after him for his
 wife and children.

Claims paid over ... Rs. 1,00,00,000
 Total Assets exced ... Rs. 1,90,00,000

For Terms & Conditions apply to:—

T. ANANTACHARI,
 Branch Secretary, OR B. G. DAS & Co.,
 113, Armenian Street, Madras. Managers.

FIRE & ACCIDENT RISKS
 covered by
NATIONAL FIRE
 AND
GENERAL INSURANCE COMPANY Ltd.,
NATIONAL INSURANCE BUILDING,
 7, Council House Street, Calcutta

For Terms & Conditions apply to:—
 T. ANANTACHARI,
 Branch Secretary, OR B. G. DAS & Co.,
 113, Armenian Street, Madras. Managers.

தடிப் பெண் தற்கொலை:—பியூயர்க் *பள்ளிக் உடமாளியாயிருந்த மேரி டேன் என்ற 17 வயதான பெண் எல்லோரும் தன்னைத் தடிப்பெண் என்று அழைத்ததால் வருந்தித் தற்கொலை செய்துகொண்டாள். அவள் 14 கல் 4 பவுன் கிதை யிருந்தாள்.

சர்வரோக நிவாரண தீர்த்தம்:—தென் ஆப்பிரிக்காவில் கேப்டவுனக் கருகில் முப்பது மைல் தூரத்தில் சர்வரோகக்களையும் சிக்கிரம் குணப்படுத்தும் தண்ணீர்க் குட்டை ஒன்று இருப்பதாக ஒரு பத்திரிகையில் செய்தி பிரசுரிக்கப்பட்டது. அதுமுதல் இத்தடாகத்திற்குப் பத்தாயிரக் கணக்கான ஜனங்கள் மடை திறந்தமாதிரியாகப் போய்வருகின்றனர். தேகத்தில் சொரி, சிறந்த, வெட்டை, புண்கள், சீல் பிடிப்பு கோபங்கள் முதலியன உள்ள மலதிற் பிணியாளிகளும் அவ்விடத்தை ஆவலாய் நாய்ச் செல்லுகின்றனர். அங்குச் செல்லும் அவர்கள் அவ்விடத்திலிருக்கும் கரிமண்சக்தியை மேலையும் நோய்ப்பட்டுள்ள இடங்களிலும் பூசிக்கொள்ளுகின்றனர். அசேகர் தேகத்தில் அதைக்கொண்டு பற்றுப் போட்டுக் கொண்டு அங்கேயே வெவிலில் காப்பிரர்கள். தூற்றுக் கணக்கானவர்கள் அக்கரிமண்ணைத் தங்கள் ஊருக்கு எடுத்துச் செல்லுகின்றனர். இவ்விதமாக வரும் ஜனக் கூட்டங்கள் அந்த அரிசிய இடத்திற்கு ஒரு திராட்சைத் தோட்டத்தில் புகுந்து போகவேண்டிய யிருக்கின்றது. அத்தோட்டக்காரர் அவ்வழிச் செல்பவர் ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் பிரவேசக் கூலி வசூலிக்கின்றார். இவ்விதம் வருவாகும் தொகை அவருக்குத் தோட்டத்தில் பயிராகும் திராட்சையினால் கிடைக்கும் வருமானத்தைவிடப் பன்மடங்கு அதிகப்பட்டுவிட்டதாம். ஆகவே அவர் அச்செய்களைப் பற்றிக் கவனம் செலுத்துவதை விட்டுவிட்டார்.

பூமி அதிர்ச்சியைத் தேரில்க்கும் பிராணிகள்:—பூமி அதிர்ச்சிகள் உண்டாவதற்கு 3, 4 நாட்களுக்கு முன்னதாகவே எவிகளும், கிளிகளும் அதனை உணர்ந்து கொள்ளுகின்றனவாம். மெக்ஸிகோவிலும், குவாடலூராவிலும் பூமி அதிர்ச்சி உண்டாவதற்குமுன்று நாளைக்கு முன்னதாகவே ஆங்குக் காரோனிலிருந்த கிளிகள் அமைதியின்றி இங்குமங்குமாகப் பறந்து சத்தமிட்டுக்கொண்டிருந்தனவாம். எவிகள் எல்லாம் அந் நகரங்களை விட்டு ஓடிவிட ஆரம்பித்தவிட்டனவாம்.

மணிக்கு 372 மையில:—இத்தலையில் காப்டன் பீட்ரோ என்ற வான வீரர் மணிக்கு 372 மைல்வீதம் தமது விமானத்தில் பறந்து பரிசு பெற்றிருக்கின்றார்.

அமிர்தசாகரம்
 தேகப்பலதையும், இரத்த விருத்தியையும், ரூபக சக்தியையும், தாது புஷ்டியையும் கொடுப்பதில் எங்களுடைய
ஆதங்க நிக்ரஹ மாந்தரர்கள்
 அமிர்தசாகரம் போன்றவை.
 32 மாதநிராகண்டவியல் டப்பி 1-க்கு ரூ. 1 0 0
 5 டப்பிசன் ரூ. 4 0 0
 இலும்! இன்பவாழ்க்கையாலடைந்த சக்தி இலும்!
 ஆதங்க நிக்ரஹ ஓளஷ்டாலைம்,
 26, பிராட்டவே, மதராஸ்.